

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 26 Φεβρουαρίου 1951 (Π.Ο.Η.)
"Έτος Δ΄. "Αριθ 99—Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000

Γραφεία: "Οδός Χαλκοκονδύλη 7—"Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Σταύρος Καραμήτσος
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

"Εξάμηνος δραχ. 10.000—"Ετησία δραχ. 20.000
"Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 3.—"Ετησία δολ. 6

ΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΑΣ ΠΛΗΣΙΟΝ ΤΟΥ

"Η κακία καὶ τὸ μῖσος ἀπεκορυφώθησαν· αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους καὶ τῆς κολάσεως ἐπέτυχαν τὴν ὀλοκλήρωσιν τοῦ σατανικοῦ τῶν σχεδίου· οὕτω ὁ γηραιὸς μας "Ηγέτης, ἀφοῦ συνελήφθη, ὠδηγήθη εἰς τὴν μακρὰν καὶ ἐπίπονον ἐξορίαν τοῦ. Τὸ γεγονός αὐτὸ συνταράσσει καὶ συγκλονίζει βαθύτατ· τὴν ψυχὴν μας, διότι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἐξορίστου δὲν διακρίνομεν μόνον τὸν ἡγέτην μας, ἀλλὰ πρὸ παντὸς τὸν στοργικὸν μας πατέρα.

"Εν τούτοις ὅμως ἐπιστρατεύομεν ὅλας μας τὰς δυνάμεις διὰ νὰ καταπνίξωμεν τὸν πόνον μας καὶ νὰ συγκρατήσωμεν τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μας. Εἰς τὸ δύσκολον αὐτὸ ἔργον ἔχομεν συμπαραστάτην τὸ φρόνημα καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἐξορίστου "Ηγέτου μας. Κατὰ τὴν τελευταίαν συνάντησιν τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. μαζύ του εἰς τὸ σπῆτι του, εἶπε μὲ φωνὴν σταθεράν, τὴν ὁποίαν συνήθως μόνον οἱ ἥρωες ἀπευθύνουν: «Παιδιά μου ἐθυσίασα τὰ πάντα εἰς τὸν βωμὸν τῆς "Ορθοδοξίας· ἤδη θυσιάζω καὶ αὐτὴν τὴν ἡσυχίαν τῶν γηρατειῶν μου χάριν αὐτῆς· εἶμαι ἐνθουσιασμένος καὶ βαθύτατα ἱκανοποιημένος διότι εἰς τὰ βάθη τοῦ ψυχικοῦ μου κόσμου ἡ συνειδήσις μου μειδιά. Μὲ τὴν συνειδήσιν μου αὐτὴν εἶμαι ἔτοιμος νὰ ἀπέλθω εἰς μακρὰν καὶ ἐπίπονον ἐξορίαν». "Ενα μειδίωμα μιᾶς παιδικῆς ἀφελείας καὶ ἀθωότητος συνώδευσε τὰς πατρικὰς αὐτὰς φράσεις.

Πρὸς τί λοιπὸν τὸ πένθος καὶ ἡ ὀδύνη; Εἵμεθα ὑπερήφανοι, διότι ἔχομεν ἕναν τοιοῦτον ἡγέτην, ἀντάξιον τῶν μεγάλων ἀνδρῶν τῆς "Ιστο-

ρίας, τοῦ Βασιλείου, τοῦ "Αθανασίου, τοῦ Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ. Αἱ σκέψεις μας θὰ εἶναι πάντοτε πλῆσιον τοῦ καὶ θὰ τὸν συνοδεύουν εἰς τὰς ταλαιπωρίας τῆς ἐξορίας τοῦ. "Η ἐξορία τοῦ θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς κατάστασις ἐκτάκτου ἀνάγκης. Καὶ μία τοιαύτη κατάστασις ἐπιβάλλει ἐπαγρύπνησιν. "Εχομεν πάντα λόγον νὰ πιστεύωμεν ὅτι ἡ ἀρξαμένη κακοήθεια καὶ οἱ φοβεροὶ διωγμοὶ θὰ συνεχισθοῦν. "Ισως μάλιστα καὶ οἱ χαράσσοντες τὰς γραμμάς ταύτας νὰ διωχθοῦν καὶ τὰ γραφεῖα νὰ κατακρημνισθοῦν ἀπὸ τοὺς νεωτέρους τυράννους. Δὲν μᾶς πτοοῦν ὅμως αὐτά. Κλῆρος καὶ λαὸς θὰ ἀποβλέπομεν εἰς τὸν ἐξορίστον ἡγέτην μας καὶ θὰ τροφοδοτοῦμεν τὸ μαχητικὸν καὶ ἀγωνιστικὸν μας φρόνημα. Δὲν θὰ ἀνεχθῶμεν οὐδεμίαν συζήτησιν μὲ τοὺς ἐκπροσώπους τῆς βίας καὶ τῆς δουλείας, τοὺς ὁποίους παραδίδομεν εἰς τὴν αἰώνιαν περιφρόνησιν.

Τὸ μοναδικὸν μας κίνητρον θὰ εἶναι ἡ Νίκη. "Οταν δὲ μίαν ἡμέραν κοπάσῃ ἡ καταιγὶς καὶ ἀνατελεῖ περιλαμπρὸς ὁ ἥλιος τοῦ Θριάμβου, τότε περιπτυσσόμενοι τὸν ταλαιπωρηθέντα ἡγέτην μας καὶ τοὺς "Αγίους "Αρχιερεῖς μας, θὰ πανηγυρίσωμεν καὶ θὰ εὐφρανθῶμεν. Τότε καὶ οἱ σημερινοὶ διώκται μας, διωκόμενοι ἀπὸ τοὺς ἀνέμους τῆς "Ελευθερίας καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, θὰ διακρίνονται εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος ὡς μαύρα καὶ ἀπαίσια σύννεφα, ἀδύνατα ὅμως νὰ ἐπαναλάβουν τὴν κακοῦργον δρᾶσιν των.

Τώρα λοιπὸν ἀγὼν καὶ Μάχη σκληρά.
Τότε δὲ χαρὰ καὶ Εὐφροσύνη.

ΘΛΙΨΕΙΣ ΚΑΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ

ὑπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου
Διαυλείας κ. ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

«Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ· ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοι το μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος» (Ἰωάν. Κεφ. 1Ε', 19).

Ὅταν ὁ Γλυκὺς Ἰησοῦς ἐπλησάζετο ὅλο καὶ περισσότερο εἰς τὸ φρικτὸν τοῦ Σταυροῦ μαρτύριον, προσεπάθησε νὰ δώσῃ εἰς τοὺς Ἀγίους Του Μαθητάς νὰ ἐννοήσουν, ὅτι ἡ ζωὴ τους θὰ ἔχη στενὴν σχέσιν μὲ τὰς θλίψεις καὶ ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ νοηθῇ μαθητὴς Του, χωρὶς νὰ δοκιμάσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω θλίψεις, ἡ καὶ ὑπὸ τὴν εὐρύτεραν ἀκόμη ἔννοιαν, δὲν δύναται νὰ νοηθῇ Χριστιανὸς ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω χωρὶς θλίψιν.

Καὶ πρὸς διαβεβαίωσιν τούτου μέσα εἰς τὴν ἡσυχίαν τῆς μοναξιάς, μέσα εἰς τὴν νύκτα ἐκείνην τὴν μεγάλην καὶ ἱστορικὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἔδωσε εἰς τοὺς Μαθητάς Του τὴν ἀνεκτίμητον Διαθήκην Του, εἶπεν πρὸς αὐτοὺς, τοὺς ὠραίους αὐτοὺς λόγους:

«Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν, εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστὲ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος, μνημονεύετε τοῦ λόγου οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν, Οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ, εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν». (Ἰωάν. ιε').

Πόσον καθαρὰ ὁ Κύριός μας καθορίζει τὴν θέσιν μας ἐν τῷ κόσμῳ ὡς Χριστιανῶν, ὡς ὁπαδῶν Του γνησίων καὶ πραγματικῶν!

«Ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν». Τιμὴ ὅθεν δι' ἡμᾶς, τοὺς διωκομένους αἱ διώξεις! καὶ εὐτυχεῖς θὰ εἴμεθα ἂν Χριστιανοπρεπῶς καὶ ἀνδροπρεπῶς προβάλωμεν τὴν ψυχὴν μας, ὡς ἀκατάβλητον καὶ πανύψηλον ὄρος ἐμπρὸς εἰς τὰς καταγίδας καὶ τοὺς κεραυνοὺς τοῦ μίσους καὶ τῆς κακίας ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀγαπῶσιν.

Δὲν δυνάμεθα νὰ πράξωμεν ἄλλως, ἀφοῦ θέλωμεν νὰ εἴμεθα τέκνα τοῦ Γλυκυτάτου Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ· αὐτὸ λέγουσιν οἱ λόγοι Αὐτοῦ οἱ θεῖοι, αὐτὸ λέγει ἡ ἱστορία τῶν Χριστιανῶν ὅλων τῶν αἰώνων. Τῶν Χριστιανῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἠθέλησαν πραγματικὰ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Σωτῆρα Χριστόν. «Ἐδιώχθησαν, ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν ἐν φόβῳ μαχαίρας ἀπέθανον» ὥς λέγει ὁ θεῖος Παῦλος, ὅπως σὺν τοῖς ἄλλοις στηρίζον τοὺς Χριστιανούς καὶ τὸν ποικιλοτρόπως βασανιζόμενον, ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν τῆς ἀληθείας, ἑαυτὸν του ἔλεγε «Διὰ θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Καὶ συνεχίζων ὁ Κύριος τὴν θαυμασίαν καὶ γλυκεῖαν Του διδασκαλίαν λέγει «Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδασιν τὸν πέμψαντά με· εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν».

Πόσον θλίβερόν εἶναι δι' ἐκείνους ὅμως, οἵτινες ἐγείρουσι τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς ἀληθείας, ἐναντίον ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θέλουν καὶ ἐπιθυμοῦν νὰ

ζοῦν ἀληθινοὶ Χριστιανοί! Δι' αὐτοὺς ὁμιλεῖ ὁ Κύριος καὶ λέγει «εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν».

Ἀληθῶς ἐλάλησεν τὴν ἀλήθειαν αὐτὸ τὸ Θεῖον στόμα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· ἐλάλησεν ἡ ἱστορία τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, ἐλάλησεν ἡ ἱστορία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἐλάλησεν ὁλόκληρη ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καὶ εἶπεν τὴν ἀλήθειαν καὶ διετράνωσαν τὴν ἐκβασὶν τῶν διωγμῶν κατὰ τῶν Χριστῶν τοῦ Κυρίου «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε, λέγει ὁ Κύριος, ἀποσυναγώγους ποιήσουσι ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ἡμᾶς δόξῃ λατρεῖν προσφέρειν τῷ Θεῷ».

Ἐλαλήθησαν καὶ περιτράνωσιν ἐβεβαιώθησαν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀποτελέσματα τῶν διωγμῶν καὶ ὅμως θέλουν νὰ τὰ ἀγνοοῦν «νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν».

Ποῖος λοιπὸν ἐμπρὸς εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ δὲν θὰ θυσιάσῃ τὸν ἑαυτὸν του; Χριστιανὸς σημαίνει θλίψις: Ποῖος θὰ θυσιάσῃ τὸ μέγαλον αὐτὸ ὄνομα διὰ νὰ μὴ δοκιμάσῃ θλίψιν; Ποῖος δὲν θὰ θελήσῃ νὰ εἶναι Μαθητὴς ἡ μᾶλλον παιδὶ αὐτοῦ τούτου τοῦ Βασιλέως καὶ Δημοουργοῦ τῶν ἀπάντων, διὰ νὰ μὴ γίνῃ διωκόμενος ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτω; Ποῖος ἀντὶ τῶν θλίψεων θὰ προτιμήσῃ νὰ ζήσῃ χωρὶς Χριστόν; «Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν καὶ ὑμᾶς διώξουσιν»· λοιπὸν ἅς μᾶς διώξουν διὰ τὸ καλὸν μας, ἅς μᾶς διώξουν διὰ νὰ ἔλθωμεν περισσότερον πλησίον Ἐκείνου, τὸν ὁποῖον προτιμᾷ ἡ ψυχὴ μας. Διὰ νὰ κερδίσωμεν τὸν ἐκλεκτὸν τῆς καρδίας μας, ὅστις εἶναι ὁ Γλυκὺς Ναζωραῖος ὁ Θεὸς τῶν αἰώνων.

Ἄς λέγωμεν λοιπὸν κάποτε «Ἐρχου νὰ ἔρχου πλησίον μας Ἰησοῦ, Σὲ ἀγαπάμεν Σῶσον ἡμᾶς»

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ Γ.Ο.Χ.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 21-2-51 (Π. Η.)

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Τέκνα ἀγαπητὰ «Χαίρετε ἐν Κυρίῳ»

Καὶ πάλιν διωγμοὶ παράνομοι, καὶ φυλακίσεις, καὶ ἀποσχηματίσεις καὶ ἐξορία Ἀρχιερέων, Ἱερέων καὶ Μοναχῶν, διότι ἐμμένομεν πιστοὶ εἰς τὸ Β. Α. τοῦ 1923, τὸ ὁποῖον στηρίζεται εἰς τὰς ἀποφάσεις, τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, εἰς τὰς τῶν 7 Ἀγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν τοιούτων Συνόδων, καὶ εἰς τὴν αἰωνόβιον Ἱερὰν Παράδοσιν. Ἀλλὰ μὴ ταράττεσθε· διότι ὅσα γίνονται σήμερον παρὰ νόμον ἐναντίον ἡμῶν, ἀπὸ τοῦ Νέρωνος τοῦ αἰμοχαροῦς, μέχρι τοῦ Δεσίου, εἶναι συνέχεια τῶν μεγάλων ἐκείνων διωγμῶν, καὶ γίνονται καὶ ἐγένοντο ἐπὶ Μιχαὴλ Α' τοῦ Παλαιολόγου, ὁ ὁποῖος διὰ *συμφέροντα ὑλικά*, συνεφώνησε μετὰ τοῦ Πάπα Οὐρβανοῦ τὰ δεχθῆναι τὰς *καινοτομίας* τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν *ἀλλαγὴν τοῦ δογματολογίου*, διὰ νὰ γείνη ἡ *δηθεν ἐνωσις τῶν δύο Ἐκκλησιῶν*, ἐνῶ θὰ ὑποτασσόμεθα εἰς τὸν Πάπαν.

Τότε ἐξηγέρθησαν *πιστοὶ* εἰς τὰ Πάτρια Ἀρ-

χειρεῖς καὶ Λαῖκοι ὄχι μόνον **εὐσεβεῖς καὶ πιστοὶ** ἀλλὰ καὶ **σοφοὶ τὸν νοῦν**, καὶ ἀντέστησαν εἰς τὴν παράλογον ἀπαίτησιν τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαήλ. Εἰς τοῦτον δὲ ὁ γέρον Ἰωσήφ εἶπε «Βασιλεῦ, περιορίσου εἰς τὰ Βασιλικά σου καθήκοντα, καὶ μὴ ἀναμειγνύεσαι εἰς τὰ τῆς Θεοσεκείας· διότι ὅσα ζητεῖς εἶναι ἀδύνατα». Ὁ Μιχαήλ ὀργίσθη, ἐξύβρισεν αὐτόν, κατεβίβασεν ἀπὸ τὸν Δεσποτικὸν Ὄρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ἐξώρισεν αὐτόν, εἰς τὴν νῆσον τῆς Ἀντιγόνης, καὶ ἀνεβίβασεν εἰς τὸν Δεσποτικὸν Ὄρόνον τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸν Ι. Βέκον, ὁ ὁποῖος ἐνῶ ὕβριζε τοὺς παπιστὰς **αἰρετικούς**, εἶπε τα ὁμοφρονῶν πρὸς τὰς **καινοτομίας** ἐπῆνε αὐτοὺς ὅτι εἶναι **ἄπιαστοι καὶ ἀλάθητοι** !!!

Ἐπειδὴ δὲ καὶ τοὺς Ζηλωτὰς καὶ τοὺς Σεβασμίους Πατέρας τοῦ Ἁγίου Ὁρους ἠνώχλησε καὶ **ἀσκητὰς καὶ ἐρημίτας**, ἀμέσως ὠνείδισαν αὐτὸν διὰ γραμμάτων, καὶ ἀφοῦ ἐγενεῖν ἀπὸ τὸν θυμὸν του, **ὡς λέων**, ἔλαβεν ὀπλοφόρους καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸν Ἅγιον Ὄρος καὶ ἀφοῦ ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς Ἁγίους καὶ Ζηλωτὰς Πατέρας, ἠπειλήσεν, ὅτι, ἐὰν δὲν δεχθῶν τὰς **καινοτομίας**, θὰ **ἐξωρίσῃ** αὐτοὺς καὶ θὰ **βασανίσῃ** καὶ εἰς τὸ τέλος θὰ **πνίξῃ** αὐτοὺς εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἄλλ' ὁ Παντοδύναμος καὶ Παντοπόνητος Θεὸς ἡμῶν, διὰ σεισμοῦ τρομεροῦ, ὁ ὁποῖος κατέστρεψε καὶ τὸν **Ναὸν** καὶ τὰ **οἰκήματα**, ἐξηνάγκασε τὸν Μιχαήλ νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν Κωνσταντινουπόλιν ἀπρακτος. Ἀντὶ δὲ νὰ μετανοήσῃ ἐγένετο **σκληρότερος**, καὶ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς καὶ πιστοὺς λαϊκοὺς λογίους ἐξ αὐτῶν, ἄλλους **ἐξώρισεν** ἄλλους **ἐτύφλωσε** καὶ ἄλλων ἔκοψε **χεῖρας** καὶ γλῶσσαν διὰ νὰ μὴ γράφουν καὶ νὰ μὴ ὁμιλοῦν, διὰ τὰς **καινοτομίας** του. Ἄλλ' ἡ θεία Δίκη ἐτιμώρησεν αὐτόν, διότι ἀπέθανεν ἀπὸ **πανώλην** καὶ ἔμεινε **τυμπανιαῖος**. Ὁ δὲ Βέκος ὁ **ὁμόφρων τοῦ Πάπα Οὐρβανοῦ**, μετὰ ἄλλων **ὁμοφρόνων αὐτοῦ** ἀπέθανον φρικτὸν θάνατον, καὶ μένουσι **μαῦροι** καὶ **ἀδιάλυτοι** καὶ με ὄνυχας μακροτάτους, εἰς ἓν σήλαιον τοῦ Ἁγίου Ὁρους πρὸς παραδειγματισμὸν τῶν **πολεμίων τῆς Θεοσεκείας τοῦ Χριστοῦ**, ἡ ὁποία εἶναι Θεόδοτος.

Ὁ δὲ υἱὸς τοῦ Μιχαήλ καὶ Διάδοχος τοῦτου, **Ἀνδρόνικος**, **ἐπαναφέρων** ἐκ τῆς ἐξορίας ὅλους τοὺς στυλοβάτας τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ ἔδωκεν ὄψον εἰς **Ἅγιον Ὁρος**, καὶ ἐπροστάταυσε τὴν **Ὁρθόδοξον πίστην**.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ, ἀγαπητά, καὶ σήμερον τὰ αὐτὰ ἐπαναλαμβάνονται ἐπειδὴ μένομεν πιστοὶ εἰς τὰ **Πατροπαράδοτα** καὶ δὲν δεχόμεθα τὸ **Παπικὸν Ἐορτολόγιον** ἀλλ' ἀκολουθοῦμε τὸ **Κανονικῶς Ἐκκλησιαστικὸν Ἰουλιανὸν Ἐορτολόγιον**, ἕως ὅτου συνέλθῃ ἡ Ἱ. Σύνοδος **Πανορθόδοξος** καὶ ἀφοῦ ἐπικηρώσῃ τὰς προηγουμένας, ν' **ἀποφασίσῃ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ** καὶ ἡμεῖς νὰ **πειθαρχήσωμεν** ὁλοψύχως.

Καὶ ἐνῶ εἴμεθα Νομοταγεῖς καὶ Βασιλόφρονες καὶ Ἐθνικόφρονες, ἐν τούτοις, διωκόμεθα καὶ πρῶτος ὁ Πανιερωτάτος ἡμῶν Πρόεδρος ὁ Σεβασμιος γέρον, **82 ἐτῶν**, ὁ ὁποῖος καὶ Ἐκκλησιαστικῶς καὶ Ἐθνικῶς, ψυχῇ τε καὶ σώματι εἰργάσθη, καὶ εἶναι

πισίγνωστον, καὶ μεταφέρεται ἀπὸ τόπου εἰς τόπον καὶ νὰ ταλαιπωρεῖται, ἐνῶ εἶναι ἐμπαθὴς, καὶ εἰς τὰς δυσμὰς τοῦ βίου τόν, καθὼς καὶ ἡμεῖς οἱ ἄλλοι τρεῖς, **κανονικῶς χειροτονηθέντες Ἀρχιερεῖς**, καὶ ὁ **Κυκλάδων 84 ἐτῶν** καὶ ἀσθενής, καὶ οἱ Σεβ. **Χριστιανουπόλεως** καὶ ὁ **Διαυλείας**, καὶ ὁλος ὁ κατώτερος Κλήρος, διότι φυλάττιμεν ἀπαρσάλευτα, ὅσα ὁ ἱδρυτὴς ἡμῶν Ἱ. Χριστὸς παρέδωκεν ἡμῖν διὰ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ Θεοπνευστῶν Πατέρων. Μὴ στενοχωρῆσθε λοιπόν, τέκνα περιπόνητα, διότι καὶ ἡμεῖς καὶ σεῖς ἀγωνιζόμεθα ὄχι διὰ πλοῦτη καὶ ἀξιώματα καὶ τιμὰς, ἀλλὰ διὰ τὴν **πίστιν** ἡμῶν καὶ τὰς **Ἱ. Παραδόσεις τοῦ Χριστοῦ** μας, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς προστατεύσῃ, πρὸς Δόξαν αὐτοῦ καὶ ἔπαινον ἰδικόν σας.

Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ εὐχὴ ἡμῶν νὰ εἶναι μαζί σας.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος

Διὰ τὸν δέσμιον Πρόεδρον

† ὁ Κυκλάδων ΓΕΡΜΑΝΟΣ

Τὰ Μέλη

† ὁ Χριστιανουπόλεως ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† ὁ Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

τῆς Πανελληνίου Θεολογικῆς καὶ Ἐθνικῆς Ὁρθοδόξου Κοινωνίας ἐπὶ τοῦ ναυαγίου τῶν διαπραγματευσέων καὶ τῶν δηλώσεων τοῦ ὑπουργοῦ τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Μπακοπούλου

Ἐνῶ θὰ ἀνέμενε τις νὰ ἀποφανθῇ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία ἐπὶ τῶν αἰτίων, αἵτινα ἀδήγησαν εἰς τὸ ναυαγίον τῶν διαπραγματεύσεων ἢ τοῦλάχιστον ὁκ. Ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, ὅπως περιέργως καὶ ἀναρμοδίως λαμβάνει τὸν λόγον ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν κ. Μπακοπούλου.

Περὶ τὸν ἐπαναλαμβάνομεν τὸ φαινόμενον ἀλλ' ὁπωσδήποτε ἀνάλογον τῶν περιεργῶν καιρῶν, τοὺς ὁποῖους διερχόμεθα.

Πάντως ἐπειδὴ ὀφείλομεν νὰ ἐκθέσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς ἀπόψεις μας, δι' αὐτὰ ἀπευθυνόμεθα πρὸς ἀπαντὰ τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, ἐπικαλούμενοι τὴν εὐθυκρίσιαν του.

1) Τὸ ζήτημά μας παρουσιάζει δύο πλευράς· τὴν κανονικὴν καὶ τὴν Συνταγματικὴν. Ὁ Παλαιοημερολογιτισμὸς ἐν τῇ οὐσίᾳ του, εἶναι μία ἐνστασις κατοχυρωμένη κατὰ τρόπον ἀδιάσειστον ἀπὸ ἀπόψεως Κανονικοῦ Δικαίου. Εἶναι δὲ ἐνστασις ἐναντίον μᾶς παρανόμου καὶ ἀντικανονικῆς ἀποφάσεως, δι' ἧς διεσπάρθη ἡ ἐνότης τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Ἐπομένως ἡ μόνη ἀρχὴ, ἥτις θὰ ἡδύνατο νὰ ἐκδικάσῃ τὴν ἐνστασιν αὐτὴν καὶ νὰ ἀποφανθῇ τελεσιδικῶς ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς ἡμερολογιακῆς Μεταρρυθμίσεως εἶναι μία πανορθόδοξος Σύνοδος. Τώρα βεβαίως ἐπειδὴ συντρέχουν εἰδικοί λόγοι, ὑψίστης Ἐθνικῆς ἀνάγκης, τοὺς ὁποῖους ἐκτιμώμεν θὰ ἡδύνατο νὰ ἀποφανθῇ καὶ μία Τοπικὴ Σύνοδος τῶν Ἑλληνοφώνων Ἐκκλησιῶν τῆς Ἀνατολῆς. Κατὰ ταῦτα ἡ κίνησίς μας δὲν εἶναι ἰσχυρογνωμοσύνη, ὅπως θέλουν νὰ πιστεύουν οἱ ἐπιπολαιῶς σκεπτόμενοι καὶ οἱ ἄμοιροι κανονικῆς συγκροτήσεως. Ἐπ' αὐτοῦ ἄλλωστε ὑπάρχει ἐγκυρὸς γνώμη τῆς εἰδικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ 1923 ἥτις ἀκολουθεῖ σύμφωνον προγενεστέρων γνώμην αὐτῆς ταύτης τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κατὰ τὸ ἔτος 1919.

2) Ἐπειδὴ λοιπόν ἡ κίνησίς μας ἔχει ὅλας τὰς προϋποθέσεις τῆς ἰδεολογικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς αὐτατελείας δι' αὐτὸ καὶ ἐνέπνευσε πίστιν καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς αὐτὴν χιλιάδων ἀγνῶν Χριστιανῶν. Αἱ ἀπόψεις αὗται εἶναι σύμφωνοι μετὰ τὰς σχετικὰς περὶ Θεοσεκείας διατά-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ξεις τοῦ Συντάγματος καὶ μὲ τὸ Ν. Δ. τοῦ 1923, δι' οὗ διατηρεῖται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον. Καὶ δι' αὐτὸν ἀπαντῶμεν εἰς τὴν μεγαλοφυλίαν τῶν ἀρμοδίων Πολιτικῶν καὶ Ἐκκλησιαστικῶν παραγόντων, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν στοιχειώδη ἀφέλειαν νὰ μᾶς θεωροῦν ὡς μετανοοῦσας Μαγδαληνάς καὶ νὰ ἐπιλοῦν περὶ ἀνεξίτητον καὶ μακροθύμου ἀναμονῆς τῶν διὰ τὰ ἐπ' αὐτῶν ἐλθόντων εἰς τὰς στοργικὰς τῶν ἀγκάλας!

Εἴμεθα οἱ συνειδητοὶ ἰδεολόγοι, οἱ ὅποιοι ἐάν ἐνδῶσμεν εἰς τὰς προτάσεις τῆς Κρατοῦσης Ἐκκλησίας νὰ διαπραγματευθῶμεν τὸ ἐπράξαμεν πρὸς τὸ καλὸν τοῦ Ἔθνους καὶ διότι εἴμεθα φίλοι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης.

Αἱ διαπραγματεύσεις ὅμως ἀπήτην ἀπόλυτον ψυχολογικὴν ἡρεμίαν, ἥτις θὰ ἐπετυγχάνετο διὰ τῆς ἀρσεως ὅλων τῶν μέσων καὶ τῶν μέτρων τῆς βίας καὶ τοῦ διωγμοῦ. Τοιαῦται ὁμως συνθήκαι δὲν ἐπραγματοποιήθησαν. Ἀπεναντίας τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου μᾶς ἐφρούρουν ἀστυνομικοί. Κατὰ τὸ διάστημα δὲ τὸν συζητήσεων ἐξεβλήθησαν βιαιῶς ἐκ τῶν Ναῶν οἱ προσευχόμενοι Χριστιανοὶ μᾶς καὶ συνελαμβάνοντο κατὰ τὸν γνωστὸν τρόπον οἱ ἱερεῖς μᾶς. Ἀπεστέλλετο δὲ ἐγκύκλιος εἰς τὰ Σχολεῖα διὰ τὸν διαφωτισμὸν τῶν παλαιοημερολογητῶν μαθητῶν. Ἐάν μπορεῖ ἄς μᾶς διαφύγῃ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν. Ἐκτός ἐάν ἀποδεχθῶμεν ὅτι κινεῖται ἐντὸς ἀλλόως πλάνης καὶ ἀγνοίας τῶν διαδοξατικῶν γεγονότων, πράγμα τὸ ὅποιον ἐνισχύεται ἀπὸ τὴν διαβεβαίωσίν του, ὅτι ὁ Ἅγιος πρῶην Φλωρίνης παραμένει εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῆς Βουλᾶς, ἐνῶ εἶναι γνωστὸν καὶ εἰς τὸν τελευταῖον ἐφημεριδοπώλην, ὅτι εὐρίσκειτο εἰς τὸ Ὁσφανοτροφεῖον τῆς Βουλᾶς, ἀγμένης.

Καὶ αὐτὸ μὲν ἠπῆρξε τὸ πρῶτον αἷμα τοῦ ναυαγίου. Ἡ δευτέρα αἰτία τῆς ἀποτυχίας εἶναι ἡ περιέργως καὶ ἀψυχολόγητος οὐραυτὴ τῶν ἀρμοδίων νὰ ἐκβιάσουν μίαν οὐρανὴν λύσιν. Οὕτω ἐπρότειναν ὅπως ἐντὸς τριῶν ἢ ἑξ ἡμερῶν οἱ Παλαιοημερολογίται ἀποδεχθῶσιν τὴν μνημόνευσιν ἐπ' Ἐκκλησίᾳς τοῦ Νεοημερολογίτου Μητροπολίτου. Ἀφίνοντες λόγῳ συντομίας ὅλους τοὺς ἄλλους λόγους, ποὺ κατέστησαν προβληματικὴν τὴν ἀποδοχὴν τῆς προτάσεως αὐτῆς καὶ ἐρωτῶμεν τὸν Ἐκκλησιαστικὸν λαόν: Πῶς ἦτο δυνατόν, νὰ μεταβληθῶν αἱ ψυχολογικαὶ προϋποθέσεις τὸσον συντόμως, ὥστε ὁ Παλαιοημερολογίτης, ὁ ὅποιος μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐθεώρει ἐκ τῶν πραγματικῶν ἐχθρὸν του καὶ δίκαιον τὸν τὸν Μητροπολίτην, ἀπὸ τὸν ὅποιον πολλὰ ὑπέφερε, νὰ δεχθῇ νὰ τὸν θεωρῇ προϊστάμενον του καὶ φίλον του; Ἡμεῖς τοῦλάχιστον δὲν ἀνεκαλύψαμεν μίαν τοιαύτην μαγικὴν ράβδον. Ματαίως ἐζητήσαμεν πίστῶσιν χρόνου.

Εἶναι τοῦλάχιστον ἀσεβὴς ὁ κ. Μπακόπουλος ὅταν προσπαθεῖ νὰ περᾶσῃ μὴ μὴν καὶ νὰ ἀμφισβητήσῃ νόνηγαντινὴν χαρακτῆρα τοῦ Ἁγίου Πρώην Φλωρίνης. Ὅ,τι ἀπεφάσισεν, τὸ ἀπεφάσισεν ἐκ συνειδήσεως, ἐλευθέρως, ἀβίαστος καὶ ἐν ἀγαθῇ συνεργασίᾳ μὲ τὸ περιβάλλον του. Ἀποδείξεις δὲ τοῦ ἰσχυροῦ του χαρακτῆρος εἶναι τὸ ἀκηλίδωτον καὶ ἐνδοξον παρελθόν του τὸ ὅποιον ματαίως θὰ ἀναζητήσῃ ἄλλος ὁ κ. Μπακόπουλος.

Εἶναι ἐν συνεχείᾳ καὶ ἀφελής, ὅταν ἐπικαλεῖται τὸ ἐπιχείρημα τῆς προσευχῆς τοῦ Ἁγίου πρῶην Φλωρίνης εἰς τὸ Ναὸν τοῦ Ὁσφανοτροφεῖου, διὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι ἡ προσευχὴ τοῦ «εἰς κανονικὸν Ναόν» ἀποτελεῖ ἐμπρακτικὴν μετανοίαν. Τὸν διαβεβαίωσεν λοιπὸν διὰ νὰ μὴ ἐκτίθεται εἰς παρομοίας περιστάσεις, ὅτι δὲν ἔχομεν προηγουμένα οὔτε μὲ τὰς οἰκοδομὰς τῶν Ἱερῶν Ναῶν οὔτε μὲ τὴν ἐσωτερικὴν διακόσμησίν των καὶ τὰς Ἁγίας Εἰκόνας ἀπλῶς διαφωνοῦμεν μὲ τὴν ἡγεσίαν τῆς Αὐτοκεφαλῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Τέλος μᾶς ἀπειλεῖ καὶ πάλιν ὁ κ. Ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, Πρὸς τί ὁμως; Δὲν γνωρίζει ὅτι ἡ Ἐλευ-

Αἱ ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ

Δὲν ἀμφισβητοῦμεν κατ' ἀρχὴν τὰς ἐπαινετὰς προτάσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σπυρίδωνος, αἱ ὁποῖαι τὸν ὡδήγησαν εἰς τὴν διατύπωσιν τῶν προτάσεων διὰ μίαν εἰρήνην. Ἡ κλίμα ὁμως τῶν Δασκαλάκηδων, Ταβλαδουράκηδων καὶ Παπαγεωργίων, μὲ τὴν πρόθυμον ὑποστήριξιν πολιτικῶν παραγόντων ἐματαιώσεν καὶ τὴν προσπάθειαν. Καὶ τὴν ἐματαιώσαν μὲ τὸν κακοηθέστερον τρόπον. Μὲ τὴν προβολὴν προτάσεων, τῶν ὁποίων ἡ ἀποδοχὴ ἦτο φύσει καὶ θέσει ἀδύνατος, μὲ τὴν ἀρνησὶν οἰασδήποτε χρονικῆς πιστώσεως καὶ μὲ τὴν ἐντασιν τῶν μέτρων διώξεως.

ΤΑ ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ἉΓΙΟΥ ΔΙΑΥΛΕΙΑΣ

Μέσα εἰς τοὺς ἤχους τῆς σκληροτέρας μάχης διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὰς θεσηκεντικὰς μὲς ἐλευθερίας, ἐωρτάσθη ἡ ὀνομαστικὴ ἐπέτειος τοῦ πολυτίμου καὶ ἀξιωμαχῶν μαχητοῦ τῆς Ὁρθοδοξίας, Ἐπισκόπου Διανλείας κ. Πολυκάριπτον. Τοῦ ἐσχόμεθα εὐλογῶν πᾶσαν εὐτυχίαν ἀντὶ δὲ ἄλλων δώρων, τὸν διαβεβαίωσεν ὅτι ἰσάμεθα ἀκοίμητοι εἰς τὸ πλευρόν του, δεδομένου ὅτι ὁ Ἅγιος Διανλείας, μετὰ τῶν ἄλλων ἱεραρχῶν Κνυλάδων καὶ Χριστιανοπούλεως ἡγούνται αὐτὴν τὴν στιγμήν τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας ἀναπληροῦντες ἐπαξίως καὶ τὸν ἐξόριστον Ἡγέτην.

ΣΤΟΜΕΝ ΚΑΛΩΣ

Ὁ Πανιερώτατος Πρόεδρος συνελήφθη οἱ ἀρχιερεῖς μᾶς διώκονται οἱ ἱερεῖς μᾶς συλλαμβάνονται οἱ καὶ κλειστοῦνται. Ὁ διωγμὸς γενικεύεται ἴσως διὰ τῶν καὶ αἱ λαϊκὰ ὄργανώσεως. Πᾶσι θυσίᾳ εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ ὑπάρχῃ κατευθύνον Κέντρον. Πάντως ἄς ἔχουν ὑπ' ὄψιν τὰ παραρτήματα τὰ ἑξῆς: 1) Νὰ μὴ ἀνεχθῶν οὐδένα συμβιβασμόν. 2) Νὰ μὴ ὑποκύνουν εἰς ἀπειλὰς ἢ κολακείας. 3) Νὰ ἐνισχύσων τὰς τοπικὰς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὁργανώσεις. 4) Νὰ μὴ ἐνισχύσων τοὺς ἀντιπάλους μᾶς οὔτε ἡθικῶς δεχόμενοι τὰς εὐλογίας των, οὔτε ὡς ὅτι καὶ διὰ τῆς ἀγορᾶς ἐνὸς κερτοῦ ἐκ τῶν ἐκκλησιῶν των. Μὲ τὰς γεμαλὰς αὐτὰς ἄς ἀναπτύξων τοπικὴν πρωτοβουλίαν καὶ ἄς εἶναι βέβαιαι ὅτι θὰ νικήσωμεν. Τίποτε δὲν θὰ κάμῃ τὸ λαϊκὸν θεσηκεντικὸν φρόνημα. Καὶ ὅταν κάποτε οἱ σημερινοὶ διώκταις μᾶς παρουσιασθῶν ὡς ἐπαίται διὰ τὰς ζήτησιν τὴν ψῆφον μᾶς, ἄς μὴ δεχάσωμεν τὰς ταλαιπωρίας μᾶς. Διότι τότε θὰ εἴμεθα ἄξιοι τῆς τύχης μᾶς.

ΔΕΝ ΕΙΜΕΘΑ ΜΟΝΟΙ

Εἶναι σκληρὸς ὁ ἀγὼν· ἀλλὰ δὲν εἴμεθα μόνοι. Τὰ εὐγενέστερα πνεύματα τῆς ἀρχῆς μᾶς, πρακτικῶς μὲν βαθεύονται συγκίνησιν τοὺς ἀγῶνας μᾶς. Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ἡ ὁργανώσις μᾶς διαμαρτύρεται εἰς τὸν Ο.Η.Ε. ὁ δὲ Ἱεροκῆρυς κ. Αὐγουστίνος Καντιώτης μετὰ θάρρους καὶ παρησίας ἀξιεπαίτου καταγγέλλει τὴν βαρβαρότητα τῶν μέτρων.

θερία εἶναι ἀκαταμάχητος δύναμις; Δι' αὐτὴν ἀγωνιζόμεθα καὶ δι' αὐτὴν θὰ νικήσωμεν. Τὸν πληροφοροῦμεν δὲ προσέτι ὅτι τὰ μὲν ἄτομα ἀπέρχονται, συναποκομίζοντα τὰ ῥᾶκα τῆς ἀποτυχίας των αἱ δὲ ἰδέαι παραμένουν λαμπρυνόμεναι διὰ τῶν διωγμῶν. Ἄς μὴ ἐφουκλεῖ λοιπὸν τόσον ἡρωϊκῶς, ἀλλ' ἄς προσπαθῇ ἐάν μπορῇ νὰ τιμῇ τὴν πολιτικὴν σταδιοδρομίαν του μὲ τὸν σεβασμὸν πρὸς τὰς θεσηκεντικὰς ἐλευθερίας τοῦ λαοῦ.

Τὸ παρὸν ἐδόθη εἰς τὸν ἡμερησίον Τύπον καὶ ἔδην ἀπὸ τὸ «Ἐμπρος» καὶ τὸν «Ἐθν. Κήρυκα»

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7.— Ἀθήναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Χαράλαμπος Ἰωσηφίδης
Πανόρμου 22 — Περιστερί